

Hoofdstuk 1

Susanne zit met haar laptop op schoot. Haar vingers liggen stil op de toetsen. Ze zit in de trein van Amsterdam naar Groningen: een lange reis. Daarom reist ze eerste klas, zodat ze onderweg kan werken en geen last heeft van kletsende mensen of, nog irriterender, bellende mensen die denken dat ze extra hard moeten praten om verstaanbaar te zijn. Toch dwalen haar gedachten steeds af en staart ze uit het raam. Ze ziet niets van de braakliggende akkers en de kale bomen waar nog een vleugje rijp op ligt dat ze doet oplichten in het sombere weer. Januari is niet haar favoriete maand. Ze verlangt naar het voorjaar, zodat ze weer met vriendinnen op hun favoriete terras aan de gracht kan zitten. Maar zal ze dan nog in Amsterdam zijn?

Vorige week lag er ineens een gewichtige envelop op de mat. Een brief van een notaris uit Groningen, met het verzoek vandaag voor overleg naar zijn kantoor te komen in verband met de nalatenschap van de heer Alderick Harnix van Woldema, haar oudoom. Ze had meteen haar moeder Eugénie gebeld die in Spanje woont. ‘Wat leuk mam, dat ik je zo snel weer zie. Wanneer komen jullie?’ Het was doodstil gebleven aan de andere kant van de lijn.

‘Komen? Hoe bedoel je?’ had haar moeder voorzichtig gevraagd.

Ze had niets gehoord van de notaris en ook de rest van de in Spanje wonende familie niet. ‘Nou,’ had Susanne lachend gezegd, ‘de post zal er wel wat langer over doen, boek maar vast vliegtickets.’ Verstandig als haar moeder is, had ze voor de zekerheid het notariskantoor gebeld. Ze kreeg te horen dat er voor geen van hen een uitnodiging zou komen. Waarom zij dan wel? Ze is wel eens op het landgoed geweest, dat ligt immers in haar geboortedorp Bijdewolde. Omdat oom Alderick niet op kleine kinderen gesteld was, kent ze het vooral van de buitenkant. Uiteraard schepte ze als kind op dat het landgoed van haar familie was. Het gaf toch extra cachet aan haar positie. Haar moeder had oma voorzichtig gepolst of zij opgeroepen was, maar ook zij had geen uitnodiging ontvangen. Dat zal ze zeker niet prettig vinden. Haar oma

is zeer gesteld op haar band met het landgoed, ook al is zij van de koude kant.

Susanne is dus de enige van de familie die een uitnodiging heeft ontvangen. Heeft het te maken met het feit dat zij het enige directe familielid is dat nog in Nederland woont? Iedereen woont in Spanje, behalve oma en zij. Haar moeder had al gevraagd of zij niet bij hen kwam wonen. Er is werk genoeg op de sinaasappelplantage. Met haar ervaring is ze een welkome aanvulling voor het horecagedeelte of ze kan terecht in het restaurant van de vermaarde chef-kok Alexandro López, die daar samen met haar neef Jasper een restaurant begint. Ze mist haar familie enorm, maar ze voelt zich niet thuis in Spanje. Die plantage en het restaurant zijn aardig, maar hebben niet het niveau waarop zij wil acteren. Daarbij hoorde ze in de wandelgangen dat ze op de shortlist staat voor een plek in het managementteam. Weer een stap dichterbij haar doel: hotelmanager worden. Ze werkt in een van de mooiste en beste hotels van de hoofdstad, dan gaat ze toch geen sinaasappels plukken! Toen haar moeder en tante Janita naar Spanje gingen om de erfenis van de Spaanse vriend voor oom Alderick af te wikkelen, hadden ze geen idee dat ze in een familieaffaire verwickeld raakten en dat Janita in werkelijkheid de dochter van die vriend van haar oudoom was én erfgenaam van de plantage en een villa. Susanne schudt haar hoofd. Villa... een dure benaming voor een boerderij als je het haar vraagt. Ze merkt aan haar moeder dat ze, na de onverwachte scheiding van haar vader, steeds beter haar draai begint te vinden daar in Spanje. Ze klonk opgewekt toen ze haar afgelopen weekend belde. Susanne was daar blij om, want met de kerstdagen maakte ze een overspannen indruk.

Piepend mindert de trein vaart. Waar is ze nu? Ze kijkt om zich heen. Assen, herkent ze. Gelukkig, ze is er bijna. Ze klapt haar laptop dicht en stopt hem in haar tas. Misschien lukt het haar om op de terugweg nog wat te werken. Het is al erg genoeg dat dit gesprek met de notaris haar een hele dag kost. Even overwoog ze om af te zeggen, maar haar nieuwsgierigheid won het van de verloren tijd. Wie weet krijgt zij wat van de familiejuwelen, als oudste kleindochter. Dat zou fantastisch zijn. Ze ziet zichzelf al lopen met een mooi parelcollier... als dat er is. Of

zou oom alles hebben verkocht? De staat van het landgoed verraadde vroeger al dat het geen vetpot was binnen de muren. Ze pakt een klein spiegeltje uit haar tas en controleert haar make-up. De oogschaduw versterkt haar blauwe ogen. Hier maakt ze indruk mee, weet ze. Ook haar lange golvende blonde haren trekken stevast de aandacht, net als haar lange bijna statige houding. Op haar werk draagt ze haar haar altijd opgestoken. Niemand heeft haar daar ooit met losse haren gezien. Rillend trekt ze haar jas aan. ‘Station Groningen,’ klinkt er uit de luidsprekers. ‘Eindstation van deze trein.’ Ja, er gaat niets boven Groningen. Hierna is er echt helemaal niets meer, denkt ze cynisch. Eerst horen wat de notaris te vertellen heeft, daarna gaat ze nog even naar oma en dan gauw weer terug naar Amsterdam. Ze kijkt nog een keer om, niets vergeten? Nee, ze sluit aan in de rij voor de uitgang.

Ze zit op de bank en wacht tot haar oma terugkomt uit de keuken met de thee. Ze had haar al een tijdje niet gezien en is geschrokken hoe oud ze is geworden. Haar statige oma lijkt wat in elkaar gezakt. Heeft ze last van haar rug of komt het doordat de familie nu weet dat haar dochters verschillende vaders hebben? Iets waarvan ze had gehoopt dat het nooit uit zou komen. Susanne had geschokt gereageerd. Ze kon ...